

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Ročník XX.

Březen 2014

Milí farníci a ostatní čtenáři Sněžanky,

letošní postní doba začíná až 5. března. Je to téměř o měsíc později než v době našich mučedníků. Ti byli zabití v úterý před Popeleční středou 15. února 1611. Jejich pokání, které začali bez ohledu na to, že postní doba ještě nezačala, přináší stále ovoce. Jsou okamžiky, kdy nám církev pokání připomíná, ale jsou i takové chvíle, kdy se potřeba pokání ozývá silně sama. Dnes se zdůrazňuje evangelizace, ovšem bez pokání není myslitelná. K dobrému prožití času pokání patří radost pramenící z přiblížení se k Bohu. Jen tak můžeme být svědky Boží prozřetelné péče o člověka. Tato radost ovšem podivuhodně pramení ze skutečnosti, že Bůh tak miloval svět, že dal svého Syna. Bolest nad hříchy, nad naší neschopností odpovědět na tuto Boží lásku, zároveň očisťuje.

Přeji Vám, abyste se během postní doby dokázali v pokání hluboce ponořit do tajemství Kristova utrpení, ve kterém nám ukázal lásku do krajnosti, aby tato láska byla zdrojem Pokoje a Dobra v každém z nás.

menší bratr Antonín

BŘEZEN VE FARNOSTI

Masopustní setkání

bude v **úterý 4. března** při společné večeři s bratry františkány. Sejdeme se v **18:00 hodin** na mši svaté, poté nešpory a po skončení nešpor vařená vepřová kolena v refektáři. Může být i rozličná příloha od dobrovolníků z farnosti.

Popeleční středa – letos 5. března

je dnem přísného postu a připomínkou pomíjivosti pozemského života.

Autorské čtení o osudech biskupa Josefa Hloucha

Autorské čtení z knihy Františka Koloucha *"Milion duší – Osudy biskupa Josefa Hloucha"* se uskuteční v Klubu ve **středu 19. března v 17 hodin**. Pozvání k setkání nad knihou přijal i **kardinál Miloslav Vlk**, který zavzpomíná na téměř 20 let pronásledovaného biskupa Hloucha nejen jako jeho sekretář.

Postní duchovní obnova pro ženy

Jako každý rok, nabízíme Vám i letos, abyste se přišly zastavit, odpočinout si a nabrat duchovní posilu. V **sobotu 29. března, od 9.00 do 16.00 hodin** v Klubu. Duchovním průvodcem při obnově bude P. Ladislav Nosek SJ, v průběhu dne se budou střídát promluvy a ztišení, odpoledne zakončíme mší svatou. Pro přihlášené můžeme zajistit oběd v refektáři kláštera. Přihlašujte se na tel. UKŽ 220 181 329, nebo e-mail: ukz@volny.cz, nebo 775 706 492 nejpozději do úterý 23. března. Pokud se nechcete zúčastnit společného oběda, můžete samozřejmě přijít i bez přihlášení.

ROZHOVOR

Od září 2013 máme mezi sebou novou tvář, kterou již mnozí znají. Je jí boromejka sestra Petra Liszková, která nastoupila na místo pastorační asistentky. Na této pozici vystřídala sestru Lucii Pospíšilovou ze řádu Školských sester, která odešla do Liberce. Opožděně, ale přece ji mezi sebou vítáme...

Petro, na začátek nám prosím pověz něco o sobě. Odkud pocházíš?

Narodila jsem se v Neratovicích, takže vlastně by se dalo říct, že pocházím od Prahy. V druhé třídě základní školy jsme se stěhovali na severní Moravu, odkud pochází můj tatínek. Další část života jsme žili tam.

Tady na faře si říkáme, že jsme taková severomoravská jednotka. Já jsem z Českého Těšína, P. Eliáš také a P. Antonín je z Ostravy. Také jsem dlouho žila v Brně. Takže někdy se stane, že když prožiji nějaký silnější emoční zážitek, používám v řeči různé přízvuky. (smích)

Jak ses dostala do Brna?

Studovala jsem v Brně ekonomii. Ale už předtím jsem bydlela v Brně v klášteře jako zájemkyně o vstup. Po promoci jsem nastoupila do práce už přímo k sestřám. Neměla jsem tedy pracovní praxi mimo klášter, i když jsem dostala nějakou nabídku, ale já už po vysoké škole nechtěla být dál jen čekatelka, a tak jsem nastoupila přímo do kláštera. Pracovala jsem v různých kancelářích, nejdříve jako účetní v charitním domově, potom jsem pomáhala nějakou dobu i na vedení kongregace.

V Brně jsou nebo byly boromejky?

My jsme tam měly takovou kandidátskou komunitu, kde jsem bydlela 4 roky. Většinou jsme ještě všechny chodily do školy. Tato komunita byla později zrušena, a tak jsem během studia na vysoké škole začala dojíždět za sestrami do Moravských Budějovic.

Pro řeholní život u boromejek jsi se tedy rozhodla poměrně brzy, že?

Ano. Už na střední škole. Mezi patnáctým a sedmnáctým rokem. Ale znovu jsem měla možnost potvrdit své rozhodnutí po promoci a to jsem také udělala.

Proč boromejky?

To bylo takové Boží řízení. Moje maminka se znala s jedním knězem, o kterého se boromejky staraly, a spolu jsme ho jezdily navštěvovat. Ona ho znala už od dětství, pocházel z jejího rodného kraje. Během těchto návštěv jsem se setkala se sestrami a prostě jsem věděla, že mezi nimi je moje místo.

Jaký byl první kontakt s boromejkami, když ses rozhodla pro vstup?

Kontaktovala jsem tehdejší Matku generální představenou ve Znojmě, kde sídlila.

Ke slibům ale uběhla dlouhá doba, jak to?

Já jsem potom nemohla pokračovat ve formaci, protože tu je možné dokončit, až když zájemkyně dokončí studia. Takže jsem byla v té přípravné době velice dlouho. Což byl také důvod, proč jsem nešla po škole do civilního zaměstnání, raději jsem se už chtěla připravovat na sliby. První sliby jsem složila v roce 2004, ve 26 letech, tři roky po promoci. Doživotní, tzv. „věčné“ sliby jsem skládala v roce 2008.

Jak si se dostala do Prahy?

Přišla jsem do Prahy po "věčných" sľibech, to znamená na konci roku 2008. Vlastně z Brna jsem šla nejdřív na rok do Znojma, pak na dva roky do noviciátu do Frýdku Místku, pak zase na tři roky do Znojma, potom na půl roku do Jedlí u Zábřeha a naposledy do Prahy pod Petřín.

Když jsi přišla pod Petřín, jaká byla tvoje úloha?

Nastoupila jsem jako asistentka naší sestry ekonomky, takže v podstatě jsem dělala mzdovou agendu, přípravu účetních dokladů a podobně. Do mé práce ale zasáhla nemoc, téměř rok jsem nechodila do práce, byla jsem totiž na složitější operaci. Pak jsem vystřídala ještě dvě krátkodobá zaměstnání, která jsem dělala na částečný úvazek, zkoušela jsem, jestli to zdravotně zvládnu. V obou jsem dělala sekretářku.

A jak si se dostala k nám na faru?

Stalo se to tak, že po odchodu z toho druhého místa, kde jsem zažila velmi těžké okolnosti, byla jsem bez práce a P. Antonín hledal pastorační asistentku. Zavolal tedy Matce představené a ta mě uvolnila. Jsem ráda, protože jsem vždycky chtěla pracovat tam, kde je kontakt s lidmi. A navíc jsem vždycky chtěla nějak se zapojit do evangelizace.

Znali jste se s o. Antonínem již předtím?

Trochu ano, několikrát jsme se potkali, ale spíš se s ním znaly jiné naše sestry.

Jaká je náplň práce pastorační asistentky?

Většinou být k dispozici na faře v hodinách pro veřejnost, často například vyřizují telefony, ale také zapisují intence mší svatých nebo vyřizují jiné prosby příchozích. Také učím dvě hodiny týdně náboženství, zapisují do matriky, uklízím faru a když to bratři potřebují, třeba i šiji. Dost času věnuji přepisování proseb k umučeným bratřím. Každý měsíc je přepisují do počítače a bývá jich obvykle více než sto. Je to krásné, také se u toho modlím a svěřuji všechny záležitosti nejen bratřím mučedníkům, ale hlavně Pánu Bohu. Nikdo

se nemusí bát psát prosby - samozřejmostí je mlčenlivost, protože se jedná o soukromé záležitosti svěřené s důvěrou.

Na práci na faře Tě zaujal kontakt s lidmi. Můžeš to trochu rozvést?

Ano. Ten kontakt s lidmi a skladba lidí vůbec, kteří sem přicházejí, je velice zajímavá. Jednak přicházejí farníci, které se snažím osobně poznat, a udělat pro ně, co je možné. Často přijdou i snoubenci, kteří chtějí svatbu v našem kostele, nebo zájemci o jiné svátosti a jezdí sem také hodně turistů. Těm můžeme říci něco o historii místa, kostela nebo např. ve vánoční době se zastaví i školy. Když máme čas, nabídneme jim na faře čaj nebo kávu a popovídáme si. Můžeme tak lidi poznávat a oni nás, a vůbec křesťanství, katolický „svět“. Myslím, že je důležité dát jim příležitost, aby se setkali také s někým z církevního světa. To je na této práci nejzajímavější. Většinou se setkávám s velkou otevřeností a zájmem. Ale zvláště jsem vděčná za kontakt s bratry františkány, vnímám od nich opravdové přijetí, podporu, bezproblémovou spolupráci, je to veliký dar. Zvláště bratři na faře umí vytvořit výbornou atmosféru.

Děkuji za rozhovor a přeji Ti hojnost Božího požehnání ve Tvé službě...

Alena Bohdanecká

Co pro mě znamená půst...

Z počátku, jako katechumen a později jako novokřtěnec, jsem často přemýšlela, jak k půstu přistupovat. Teologické vysvětlení a názory druhých na půst, mi moc nepomohly. Vysvětlení mi připadala neúplná, prázdná a někdy i povrchní. Jaký má význam být hladý, přestat pít kávu nebo přidat modlitby? Jaké mi to má dát „zacílení“ na Boha? Odpovědi mě neuspokojovaly a nedávaly žádný smysl. Jak mi může oprostění se od materiálního přebytku pomoci k duchovnímu růstu? Nejde přece o to, mít nebo nemít nějakou materii, ale o to, jak se jí necháváme ovlivnit. Pokud chceme, může zůstat v našem životě jen na úrovni věcí potřebných pro hmotný lidský život nebo na materii nahlížet jako na hřivnu a podle toho jí užívat... To, že by měla být rovnováha mezi tělesným a duchovním, je snad každému člověku, který se považuje za věřícího, jasné. To ale podle mě vůbec s půstem nesouvisí. Tak proč o tom všichni mluví? Proč se všichni oprostí od masa, sladkého, počítače a dalších věcí?

Brzy jsem zjistila, že takové metody u mě nefungují, pokud si neudělám pořádek především na duši! Slovo Boží promlouvá především k duchu, nikoli k tělu. Tělo je bez ducha mrtvé. Půst pro mě tedy neznamená hladovku nebo něco tělesného. Znamená to půst duchovní. A to je daleko náročnější! Kolik

má člověk např. předsudků vůči druhým nebo vůči jiným duchovním směrům a názorům? A s tím vstupujeme do kostela? Klečíme v Getsemanské zahradě nebo před monstrancí? Přijímat může jen ten, kdo je čistý a prostý srdcem a tohle rozhodně není! Myslet si, jak jsme obrovsky duchovně vyspělí, jak ostatní Krista nepoznali a my ano? Nemohu si pomoci, ale zní mi to jako neuvěřitelná domyšlivost, a ta, jak známo, předchází pád.

Jednou jsem zaslechla na Institutu františkánských studií paní, která mluvila o tom, jak v ostatních náboženstvích jsou zlomky Pravdy a my vlastně máme Pravdu komplet. Jinými slovy, můžeme to tedy zabalit a jít domů, můžeme se povalovat, protože to za nás všechno udělal Ježíš sám. To mě rozesmálo a naštvalo zároveň. Já bych si osobně nedovolila něco takového pronést. Zvláště, když Ježíš poukazoval na to, že je mnohé, co bychom ještě měli vědět, nemluvě o existenci Božích zákonů, které jsou neustále činné. Nic ve stvoření se nepovaluje! Nemyslím si, že bychom my, křesťané, byli tak obrovsky duchovně vyspělí, že bychom nepotřebovali rady od druhých a že bychom se mohli povalovat. Nevím o tom, že by Pán Ježíš pronesl „hledali jste a našli jste“.

Když jsem o tom přemýšlela, došlo mi, že nás svazují obrovská lana v podobě předsudků, přejatých a slepě naučených názorů a pro mě osobně i dogmat. S nimi přistupujeme k Eucharistii a myslíme si, že takto můžeme přijímat milost? „Buďte jako děti,“ vyzývá Ježíš. Tedy buďte oprostěni. Oprostěni od všeho balastu. Děti nejen že prostě a jednoduše myslí, ale hlavně neporovnávají! Nemají totiž s čím. Jsou opětovně stavěny do nových situací a tím jsou nuceny je prozkoumávat. Znovu se mi vybavuje ono „hleďte a naleznete“, v tomto hleďte je pro mě odpověď. Zkoumejte, bádejte upřímně a bez škatulkování, bez srovnávání, prostě a jednoduše přijmejte Pravdu, jako to dělají děti.

Evangelista Matouš dává na první místo blahoslavenství „chudí v duchu“ a jim Ježíš přislubuje Království nebeské. V neposlední řadě o tom svědčí sami Ježíšovi učedníci z řad prostých lidí. Nevybral si farizeje, teology, protože byli tak znečištěni vším naučeným, pravidly, příkazy a povely, až se sami tak omezili v čistotě myšlení, že nedokázali jednoduše poznat, že Mesiáš je již mezi nimi. Ve své omezenosti si ho „vyfantazirovali“ úplně jinak, protože nepřišel do ohrady, ve které žili, ale objevil se za ní. Stali se pošetilými pannami. V tomto jsme se ale bohužel nezměnili! Stále posuzujeme toho, *kdo přednáší* a odkud pochází, jakého je náboženství atd., místo toho, abychom se snažili posuzovat *slovo*, které říká.

Často vidím, jak se lidé, třeba i s teologickým vzděláním, pohrdavě usmějí nad nějakým pohanským rituálem asi s pocitem svého velikášství a z obrovského duchovního vzestupu. Z takového jednání mi bývá smutno.

Smát se náboženským praktikám jiných národů a jiných náboženství poukazuje pouze na nezralost posměváčků. Jistě to nejsou hloupé a prázdné rituály, jinak by je asi neprovozovali a to, že my do toho nevidíme... Dnes a denně se projevuje posuzování knihy podle obálky a ne podle obsahu. Toho bychom se měli snažit zbavit, té "načinčané" arogance, s ní jsme totiž ti „co mají oči a uši a přesto nevidí a neslyší“. Staňme se těmi, kteří jsou „čistého srdce a uvidí Boha“. Vždyť Pán Ježíš byl také jenom obyčejný tesař.

Alena Bohdanecká

MYŠLENKY

Když však člověk není hoden nebo to, oč žádá, není užitečné, pak nebude uspokojen, ani kdyby Bůh učinil nová nebesa a novou zemi.

Papež František

Je lepší být pronásledovaný pro své svědomí než být pronásledovaný svým svědomím.

Stateční lidé se nerodí, stateční lidé rostou – zpravidla v tvrdých podmínkách.

Nejlepší obrana proti pomluvám je žít tak, aby jim nikdo nevěřil.

Myšlenky připravuje Charles Tvrzník

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 7.00, 8.00, 18.00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9.00, 10.15 (pro rodiny s dětmi), 11.30, 18.00

denně: 17.30 modlitba růžence

čtvrtek: 19.00–20.00 tichá adorace v kapli sv. Michala

čtvrtý čtvrtek v měsíci moderovaná adorace s hudbou

Farní úřad: Jungmannovo náměstí 18, Praha 1, tel.: 222 246 243

Farář: P. Antonín Klaret Dabrowski OFM, 606 751 883, klaret@ofm.cz

Farní vikář, farní klub: P. Eliáš Tomáš Paseka OFM, 733 755 903, elias@ofm.cz

Pastorační asistentka: S. M. Petra Pavla Liszková SCB, pavla.liszkova@seznam.cz

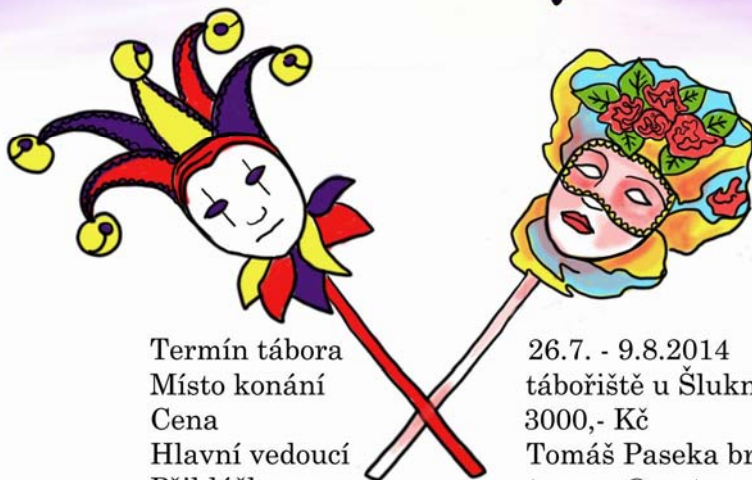
Úřední hodiny na faře: Po, Út 14-17; St 9-11.30, 14-17.30; Čt 14-15.30; Pá 9-11.30

Aktuální informace najdete na internetu: www.pms.ofm.cz; www.lucianpms.cz

Redakce Sněžanky: Ludmila a František Jirsovi, nám. Bratří Synků 347, Praha 4, 605 202 693, jirsoval@volny.cz. Uzávěrka příštího čísla je 25. 3. 2014. Tisk: Rychlotisk, Jungmannova 3, Praha 1. Náklady na vytištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 8,- Kč. Neprodejné. Dobrovolné příspěvky vhazujte do pokladničky v kostele.

Zveme všechny děti od 12 do 18 let na dvoutýdenní letní stanový tábor s dlouholetou tradicí pořádaný farou bratří františkánů u kostela Panny Marie Sněžné v Praze 1. Bereme i děti z jiných než katolických rodin.

Království Kyrandie

Termín tábora
Místo konání
Cena
Hlavní vedoucí
Přihlášky
a informace

26.7. - 9.8.2014
tábořiště u Šluknova
3000,- Kč
Tomáš Paseka br. Eliáš
tompas@centrum.cz
tel: 734435460

CO TĚ ČEKÁ:

KOVÁRNA, PŘÍRODA, BOJOVÉ HRY, VÝCVIK, LUKOSTŘELBA, ODPOČINEK, ŠIFRY, SOUTĚŽE, BOJ O PŘEŽITÍ, ZDRAVOVĚDA A SPOUSTA ZÁBAVY!!!

Za podporu děkujeme městské části Praha 1.